

Notat
om
tilvalg af mæglingsdirektivet

1. Baggrund

Notatet vedrører Europa-Parlamentets og Rådets direktiv nr. 2008/52/EF af 21. maj 2008 om visse aspekter af mægling på det civil- og handelsretlige område.

Kommissionen fremsatte den 22. oktober 2004 forslag til direktiv om visse aspekter af mægling på det civil- og handelsretlige område.

Forslaget blev bl.a. udarbejdet på baggrund af Kommissionens grønbog fra 2002 om alternativ konfliktløsning på det civil- og handelsretlige område (KOM(2002) 196).

Direktivet blev vedtaget med hjemmel i den dagældende EF-Traktats artikel 61, litra a, og artikel 67, stk. 5, og er derfor omfattet af Danmarks retsforbehold. Danmark deltog således ikke i vedtagelsen af direktivet, ligesom direktivet ikke er bindende for eller finder anvendelse i Danmark. Retsakten afløser ikke tidligere direktiver.

2. Mæglingsdirektivet

2.1. Europa-Parlamentets og Rådets direktiv nr. 2008/52/EF af 21. maj 2008 om visse aspekter af mægling på det civil- og handelsretlige område

2.1.1. Generelt

I henhold til artikel 1 er formålet med direktivet at lette adgangen til alternativ tvistbilæggelse og at fremme en mindelig løsning af tvister ved at tilskynde til anvendelse af mægling og sikre et afbalanceret forhold mellem mægling og retssag.

Til fremme af dette formål indeholder direktivet en række processuelle mindstegarantier, men fastsætter ikke materielle regler vedrørende eksempelvis mæglingens indhold.

Direktivet finder anvendelse på grænseoverskridende tvister på det civil- og handelsretlige område, dog ikke i forhold til rettigheder og forpligtelser, som parterne ikke kan disponere over i henhold til den lov, der skal anvendes. Direktivet omfatter således ikke spørgsmål vedrørende skat, told eller administrative anliggender eller statens ansvar for handlinger og undladelser under udøvelse af statsmagt.

2.1.2. Definitioner

Artikel 2 og 3 indeholder definitioner af relevans for direktivet.

I medfør af artikel 2, stk. 1, forstås der i direktivet ved en ”grænseoverskridende tvist” en tvist, hvor mindst en af parterne har bopæl eller sædvanligt opholdssted i en anden medlemsstat end den anden eller de andre parter på det tidspunkt, hvor

- parterne beslutter at anvende mægling, efter at tvisten er opstået
- mæglingen pålægges af en ret
- der opstår forpligtelse til at benytte mægling i henhold til national lovgivning, eller
- parterne opfordres til at anvende mægling (i henhold til artikel 5).

Efter artikel 2, stk. 2, skal der i relation til artikel 6 og 7 (om henholdsvis mæglingens fortrolige karakter og mæglingens virkning for forældelsesfrister) uanset stk. 1 ved ”grænseoverskridende tvist” også forstås en tvist, hvor en retssag eller voldgift efter en mægling mellem parterne er indledt i en anden medlemsstat end den, hvor parterne har bopæl eller sædvanligt opholdssted på det tidspunkt, der er nævnt i stk. 1, litra a, b eller c.

I medfør af artikel 3, litra a, forstås der i direktivet ved ”mægling” enhver struktureret proces, uanset hvordan den benævnes eller omtales, hvor to eller flere parter i en tvist selv forsøger på frivillig basis at nå frem til en aftale om bilæggelse af deres tvist med bistand fra en mægler. Processen kan indledes af parterne eller foreslås eller pålægges af en ret eller være foreskrevet i loven i en medlemsstat.

Direktivet omfatter mægling forestået af en dommer, der ikke er ansvarlig for en retssag om den pågældende tvist. Definitionen af mægling omfatter derimod ikke forsøg på at bilægge en tvist under en retssag om den pågældende tvist, som gøres af den ret eller den dommer, der påkender sagen.

Ved ”mægler” forstås en tredjemand, der anmodes om at forestå en mægling på effektiv, uvildig og kompetent vis, uanset hvordan den pågældende benævnes, eller hvilken profession den pågældende udøver i den berørte medlemsstat, og uanset hvordan den pågældende er blevet udpeget til at foretage mæglingen eller er blevet pålagt opgaven, jf. artikel 3, litra b.

2.1.3. Sikring af mæglingens kvalitet

Efter artikel 4 fremmer medlemsstaterne med de midler, som de måtte finde hensigtsmæssige, udarbejdelsen af frivillige adfærdskodekser og overholdelsen af sådanne kodekser blandt mæglere og organisationer, der leverer mæglingssydelser, samt andre effektive kvalitetskontrolordninger for levering af mæglingssydelser. Medlemsstaterne fremmer endvidere grund- og videreuddannelse af mæglere, for at sikre at en mægling kan gennemføres på effektiv, uvildig og kompetent vis i forhold til parterne.

2.1.4. Anvendelse af mægling

Efter artikel 5 kan en ret, ved hvilken der er anlagt en sag, når det er relevant og under hensyntagen til alle sagens omstændigheder, opfordre parterne til at anvende mægling med henblik på bilæggelse af tvisten. Retten kan også opfordre parterne til at deltage i et informationsmøde om anvendelse af mægling, hvis sådanne møder afholdes, og der er let adgang til dem.

2.1.5. Eksigibiliteten af aftaler, der er indgået ved mægling

Med henblik på at gøre mægling til et attraktivt alternativ til en civil retssag foreskriver artikel 6, at medlemsstaterne skal påse, at parterne eller en af parterne med de andres udtrykkelige samtykke har mulighed for at anmode om, at en skriftlig aftale indgået ved mægling kan fuldbyrdes (at indholdet af aftalen gøres ”eksigibelt”). Indholdet af en sådan aftale skal gøres eksigibelt, medmindre aftalens

indhold er i modstrid med lovgivningen i den medlemsstat, hvor anmodningen fremsættes, eller den pågældende medlemsstats lovgivning ikke giver hjemmel til at gøre det eksigibelt.

Medlemsstaterne kan give mulighed for, at indholdet af aftalen gøres eksigibelt af en ret eller en anden kompetent myndighed i en dom, en afgørelse eller et officielt bekræftet dokument i overensstemmelse med loven i den medlemsstat, hvor anmodningen fremsættes.

2.1.6. Mæglingens fortrolige karakter

Mægling skal foregå på en måde, der tilgodeser processens fortrolige karakter. I medfør af artikel 7 påser medlemsstaterne derfor, at mæglerne eller de, der er involveret i tilrettelæggelsen af en mæglingsproces, ikke i en civil retssag, en handelssag eller en voldgiftssag pålægges at afgive vidneforklaring vedrørende oplysninger, der er fremkommet under eller har tilknytning til en mæglingsproces, medmindre parterne har aftalt andet.

Bestemmelsen kan dog fraviges under henvisning til tvingende ordre public-hensyn i den pågældende medlemsstat, eller hvis fremlæggelsen af indholdet af den aftale, der er indgået efter mægling, er nødvendig for gennemførelsen eller fuldbyrdelsen af aftalen.

2.1.7. Mæglingens virkning for forældelsesfrister

Medlemsstaterne skal påse, at parter, der vælger at anvende mægling i forsøg på at bilægge en tvist, ikke hindres i senere at anlægge en sag eller benytte voldgift vedrørende tvisten, fordi en forældelsesfrist er udløbet under mæglingsprocessen, jf. artikel 8.

2.1.8. Oplysning til almenheden

I medfør af artikel 9 tilskynder medlemsstaterne med de midler, de finder hensigtsmæssige, til, at offentligheden får adgang til oplysninger, navnlig over internettet, om, hvordan man kontakter mæglere og organisationer, der tilbyder mæglingsydelser.

3. Gældende dansk ret

3.1. Regulering af mægling

Mægling ved mæglingsinstitutter i privat regi er ikke lovreguleret i Danmark.

3.1.1. Forligsmægling

Retsplejelovens kapitel 26 indeholder regler om forligsmægling.

I medfør af retsplejelovens § 268 mægler retten forlig i alle borgerlige sager i første instans. Forligsmægling er ikke omfattet af direktivet, da dettes definition af mægling som nævnt ovenfor ikke omfatter forsøg på at bilægge en tvist under en retssag om den pågældende tvist, som gøres af den ret eller dommer, der påkender tvisten, jf. artikel 3, litra a.

3.1.2. Retsmægling

Retsplejelovens kapitel 27 indeholder regler om retsmægling.

Efter retsplejelovens § 272 kan retten efter anmodning fra parterne udpege en retsmægler, der står til rådighed for parterne med henblik på at bistå dem til selv at nå frem til en aftalt løsning på en tvist.

I praksis oplyser retten parterne om muligheden for at benytte retsmægling, såfremt det er relevant.

Retsmægleren skal være enten dommer eller advokat, jf. retsplejelovens § 273, stk. 1.

I medfør af retsplejelovens § 275 fastlægger retsmægleren forløbet af retsmæglingen med parterne og kan med parternes samtykke holde møde med dem hver for sig. Retsmæglingen kan afsluttes, hvis parterne når frem til en løsning på tvisten, eller hvis retsmægleren bestemmer, at retsmæglingen skal indstilles, eller parterne anmoder herom, jf. § 276, stk. 1. Retsmægleren

afslutter en retsmægling, hvis det er nødvendigt for at forhindre parterne i at indgå en aftale, der indebærer strafbare forhold eller i øvrigt er i strid med lovgivningen, jf. § 276, stk. 2.

Oplysninger, der fremkommer under en retsmægling, er som udgangspunkt fortrolige, medmindre parterne aftaler andet, eller oplysningerne i øvrigt er offentligt tilgængelige, jf. retsplejelovens § 277.

Efter retsplejelovens § 279 må en retsmægler efter retsmæglingens afslutning ikke virke som dommer eller advokat under sagens fortsatte behandling. En dommer, der har fungeret som retsmægler, kan dog efter anmodning indføre en aftalt løsning som retsforlig i retsbogen og træffe beslutning om at hæve sagen.

3.1.3. Mægling i sager om forældreansvar, separation og skilsmisse

3.1.3.1. Forældreansvar

Efter forældreansvarslovens § 31 skal anmodninger om en afgørelse om forældremyndighed, barnets bopæl eller samvær indgives til Statsforvaltningen. Parterne har således ikke adgang til at anlægge sag om forældremyndighed og bopæl direkte ved retten. (Sager om samvær behandles administrativt).

Formålet med at lade disse sager begynde i Statsforvaltningen er bl.a. at give parterne mulighed for med Statsforvaltningens bistand at nå frem til en forligsmæssig og samlet løsning. Med henblik herpå er der indført obligatoriske vejledningsmøder i disse sager. Deltagelse i vejledningsmødet er en betingelse for, at en forælder kan anmode om, at sagen indbringes for retten, jf. § 40, stk. 2. Formålet med det obligatoriske vejledningsmøde er at klarlægge den egentlige konflikt, finde fælles løsninger til barnets bedste og at orientere parterne om det relevante regelsæt, aftalemuligheder og retsvirkningerne heraf.

Lykkes det parterne at blive enige allerede under vejledningsmødet, afsluttes sagen. Parterne skal anmelde en aftale om forældremyndighed til Statsforvaltningen, for at den er gyldig.

Lykkes det ikke parterne at blive enige, skal Statsforvaltningen efter forældreansvarslovens § 32 tilbyde parterne børnesagkyndig rådgivning eller konfliktmægling. Begge tiltag udføres uafhængigt af Statsforvaltningens juridiske sagsbehandling, som sættes i bero, mens rådgivning og konfliktmægling pågår. Lykkes det parterne at blive enige, afsluttes sagen.

Hvis der efter forligsbestrebelseerne fortsat er uenighed om forældremyndigheden eller bopælen, kan Statsforvaltningen efter forældreansvarslovens § 40 afslutte sagen. Statsforvaltningen indbringer sagen for retten, hvis en part anmoder herom.

Efter § 15 i bekendtgørelse nr. 1207 af 13. november 2014 om forældremyndighed, barnets bopæl og samvær m.v. må der ikke til brug for statsforvaltningens afgørelse af en sag om forældremyndighed, barnets bopæl eller samvær indhentes oplysninger, som forældrene eller barnet har givet under rådgivning eller konfliktmægling. Sådanne oplysninger må heller ikke af rådgiveren eller mægleren videregives til brug for afgørelsen. Internt arbejdsmateriale vedrørende sådanne oplysninger må heller ikke udleveres til forældrene eller barnet.

Oplysninger fra rådgivning eller konfliktmægling må dog videregives, hvis forældrene eller barnet giver samtykke hertil.

3.1.3.2. Separation og skilsmisse

Efter § 37 i lov om ægteskabs indgåelse og opløsning (ægteskabsloven) indgives anmodning om separation eller skilsmisse til Statsforvaltningen. Parterne har således ikke adgang til at anlægge sag om separation eller skilsmisse direkte ved retten.

Efter § 41 kan Statsforvaltningen tilbyde konfliktmægling ved uenighed om vilkårene for separation og skilsmisse. Ligesom i sager efter forældreansvarsloven er formålet med at lade sager om separation og skilsmisse begynde i Statsforvaltningen bl.a. at give parterne mulighed for med Statsforvaltningens bistand at nå frem til en forligsmæssig og samlet løsning.

Statsforvaltningen giver bevilling til separation eller skilsmisse, hvis ægtefællerne er enige herom og er enige om vilkårene.

Efter § 43 kan Statsforvaltningen afslutte en sag om separation eller skilsmisse og efter anmodning fra en part indbringe sagen for retten, hvis den fornødne enighed for at give bevilling ikke er opnået, eller Statsforvaltningen finder det betænkeligt at give bevilling.

Efter § 7 i bekendtgørelse nr. 742 af 21. juni 2013 om separation og skilsmisse må der ikke til brug for Statsforvaltningens afgørelse af en sag om separation eller skilsmisse indhentes oplysninger, som ægtefællerne har givet under konfliktmægling. Sådanne oplysninger må heller ikke af konfliktmægleren videregives til brug for afgørelsen. Internt arbejdsmateriale vedrørende sådanne oplysninger må heller ikke udleveres til ægtefællerne.

Endelig følger det af § 40, at der kan ske kirkelig mægling ved præster i og uden for folkekirken i sager om separation eller skilsmisse.

3.2. Tvangsfuldbyrdelse

3.2.1. Retsplejeloven

Retsplejelovens kapitel 45 indeholder regler om grundlaget for tvangsfuldbyrdelse.

Med hensyn til fuldbyrdelse af forlig fremgår det af retsplejelovens § 478, stk. 1, nr. 2, at forlig indgået for domstole eller andre myndigheder, hvis afgørelser efter lovgivningen kan tvangsfuldbyrdes, samt forlig indgået under vilkårsforhandling i henhold til lov om ægteskabs indgåelse eller opløsning kan danne grundlag for tvangsfuldbyrdelse i fogedretten. Dette omfatter således retsforlig, jf. afsnit 3.1.1. Det samme gælder udenretlige skriftlige forlig om forfalden gæld, når det i forliget udtrykkeligt er bestemt, at det kan tjene som grundlag for tvangsfuldbyrdelse, jf. retsplejelovens § 478, stk. 1, nr. 4.

Bestemmelsen giver herudover grundlag for tvangsfuldbyrdelse af visse aftaler på det familieretlige område. Det drejer sig om aftaler om forældremyndighed, der er anmeldt til eller godkendt af Statsforvaltningen eller retten, aftaler om barnets bopæl eller samvær, der er indgået over for Statsforvaltningen, samt aftaler om barnets bopæl eller samvær, når det udtrykkeligt i aftalen er bestemt, at de kan danne grundlag for fuldbyrdelse, jf. § 478, stk. 1, nr. 3.

Som en undtagelse til retsplejelovens § 478 følger det af § 596, at besiddelseskrav som nævnt i § 528 kan gennemtvinges af fogedretten ved en umiddelbar fogedforretning uden sædvanligt fuldbyrdelsesgrundlag, såfremt den berettigede (rekvirenten) i fogedretten kan godtgøre eller sandsynliggøre sit krav mod den forpligtede (rekvisitus).

§ 528 vedrører sager, hvor rekvisitus skal fraflytte en fast ejendom eller give rekvirenten rådighed over denne, eller hvor rekvisitus skal udlevere rørligt gods (løsøre) til rekvirenten.

Fremsættes der indsigelser mod rekvirentens krav, og kan rekvirenten ikke føre bevis for sin ret ved dokumentbevis eller partsforklaring, nægter fogedretten at fremme anmodningen, jf. § 597, stk. 1.

Et udenretligt skriftligt forlig om et besiddelseskrav vedrørende fast ejendom eller løsøre vil således umiddelbart kunne anvendes til støtte for en umiddelbar fogedforretning.

3.2.2. Bruxelles I-forordningen

Efter Bruxelles I-forordningens artikel 58 skal officielt bekræftede dokumenter, der er eksigible i domsstaten, som udgangspunkt være eksigible i de øvrige medlemsstater uden krav om erklæring om eksigibilitet. Det samme gælder for retsforlig, jf. forordningens artikel 59.

Dette betyder, at danske retsforlig og udenretlige skriftlige forlig om forfalden gæld, der vil kunne tvangsfuldbyrdes efter danske regler, vil kunne fuldbyrdes i de øvrige medlemsstater. Danske domstole er desuden forpligtede til at fuldbyrde udenlandske retsforlig og udenretlige mæglingsaftaler, såfremt de kan danne grundlag for fuldbyrdelse i domsstaten.

3.2.3. Underholdspligtforordningen

Tilsvarende er retsforlig og officielt bekræftede dokumenter om underholdspligt, der er eksigible i domsstaten, eksigible i en anden medlemsstat på samme vilkår som retsafgørelser, jf. underholdspligtforordningens artikel 48. Efter artikel 2, stk. 1, nr. 3, omfatter officielt bekræftede dokumenter også en aftale om underholdspligt, som er indgået for en administrativ myndighed i domsstaten, eller som er bekræftet af en sådan myndighed.

3.3. Bevisførelse

Efter retsplejelovens § 170, stk. 2, om vidneudelukkelse har retsmæglere som udgangspunkt ikke pligt til at afgive vidneforklaring. Retten kan dog pålægge en retsmægler at afgive forklaring, hvis forklaringen har afgørende betydning for sagens udfald, og sagens beskaffenhed og dens betydning for vedkommende part eller samfundet findes at berettige til, at forklaring afgives.

I medfør af retsplejelovens § 338 skal retten i civile sager kun tage stilling til anbringender, som en part har gjort gældende, eller som ikke kan frafalde. Bestemmelsen skal ses som udtryk for den såkaldte dispositionsmaksime, hvorefter parterne i et vist omfang har aftalefrihed med hensyn til procesførelsen.

Det følger dog af retsplejelovens § 341, at bevisførelse, der skønnes at være uden betydning for en sag, ikke kan finde sted. Almindeligvis tillades ikke imod en parts protest bevisførelse om indholdet af forligsforhandlinger.

3.4. Forældelsesloven

Forældelsesloven gælder for fordringer og andre ydelser, medmindre andet følger af særlige bestemmelser om forældelse i anden lov, jf. lovens § 1.

I medfør af lovens § 3, stk. 1, gælder som udgangspunkt en 3-årig forældelsesfrist, medmindre andet følger af loven. Således gælder der eksempelvis en forældelsesfrist på 30 år for fordringer på erstatning og godtgørelse for personskade og en frist på 10 år, når der er udstedt et gældsbevis på fordringen, jf. § 3, stk. 1, nr. 1, og § 5, stk. 1, nr. 1.

Efter forældelseslovens § 16 afbrydes forældelse, såfremt fordringshaveren foretager retslige skridt mod skyldneren med henblik på at erhverve dom. Hvis fordringshaveren har foretaget retslige skridt i medfør af § 16, men dette ikke fører til forlig eller realitetsafgørelse, indtræder forældelse tidligst 1 år efter, at fordringshaveren har fået meddelelse om, at sagen er endeligt afsluttet, jf. § 21, stk. 1.

Er der inden forældelsesfristens udløb indledt forhandlinger om fordringen mellem skyldneren og fordringshaveren, eventuelt under medvirken af en uafhængig tredjemand, indtræder forældelse tillige først 1 år efter det tidspunkt, hvor forhandlingerne må anses for afsluttet, jf. § 21, stk. 5.

Dette betyder, at såfremt tvisten er forsøgt løst ved retsmægling eller udenretlig mægling, vil forældelsesfristen således først indtræde et år efter forhandlingernes afslutning.

4. Konsekvenser af tilvalg

4.1. Lovgivningsmæssige konsekvenser

4.1.1. Generelt

Direktivet indeholder et generelt krav om, at mæglingsvirksomhed skal fremmes med de midler, der findes passende, gennem bl.a. udarbejdelse af adfærdskodekser og uddannelse af mæglere samt generel adgang til oplysning for almenheden om mægling. Direktivet indeholder som anført ikke materielle regler vedrørende mæglingsprocessen. Et tilvalg vil således ikke betyde, at mægling vil skulle lovreguleres i videre omfang end i dag.

Direktivets artikel 5, hvorefter den ret, ved hvilken der er anlagt en sag, når det er relevant og under hensyntagen til sagens omstændigheder, kan opfordre parterne til at anvende mægling, vurderes umiddelbart at være opfyldt derved, at retten i praksis oplyser parterne om muligheden for at benytte retsmægling, såfremt det er relevant.

4.1.2. Tvangsfuldbyrdelse

I medfør af artikel 6 skal medlemsstaterne påse, at indholdet af en mæglingsaftale kan gøres eksigibelt efter anmodning fra parterne, medmindre aftalens indhold er i modstrid med lovgivningen i den pågældende medlemsstat, eller medlemsstatens lovgivning ikke giver hjemmel til at gøre det eksigibelt. Det følger af betragtning 19, at sidstnævnte eksempelvis kan være tilfældet, hvis den forpligtelse, der er angivet i aftalen, ifølge sagens natur ikke kan fuldbyrdes.

Retsplejelovens § 478 giver som nævnt mulighed for fuldbyrdelse af bl.a. retsforlig, familieretlige aftaler og visse udenretlige forlig vedrørende gæld. Udenretlige forlig om besiddelseskrav vedrørende løsøre eller ejendom vil endvidere kunne fuldbyrdes ved en umiddelbar fogedforretning i medfør af § 596.

Retsplejelovens regler om fuldbyrdelse af udenretlige forlig forventes at være i overensstemmelse med direktivets krav.

4.1.3. Bevisførelse

Et tilvalg af direktivet vil betyde, at der skal indføres regler om, at også mæglere i udenretlige tvister med et grænseoverskridende element som udgangspunkt fritages fra pligten til at afgive forklaring som vidne i en efterfølgende retssag, medmindre en af de undtagelser, som direktivets artikel 7 foreskriver, gør sig gældende. Retsplejelovens regler om vidneudelukkelse indeholder alene regler om, at retsmæglere fritages fra vidnepligten, jf. retsplejelovens § 170.

4.1.4. Forældelse

Direktivet indeholder som nævnt et krav om, at parterne ikke forhindres i at anlægge en retssag ved domstolene som følge af, at en forældelsesfrist er udløbet. Den danske forældelseslov vurderes at leve op til dette krav, da forældelsesfristen altid først vil udløbe tidligst et år efter, at en tvist er forsøgt bilagt gennem mægling. Det skal sikres, at regler om forældelse, der måtte fremgå af særlovgivningen, også lever op til direktivets krav, så parterne i sager, der er omfattet af den pågældende lovgivning, ikke hindres i at anlægge sag eller benytte voldgift, fordi en forældelsesfrist er udløbet i forbindelse med parternes forsøg på at forlige sagen ved mægling.

4.2. Konsekvenser for borgere og virksomheder

Direktivet sigter mod at gøre anvendelse af mægling lige så attraktiv som anlæggelse af en civil sag ved bl.a. at indføre nogle processuelle garantier for sager, der har været forsøgt mæglet, og forbedre forholdene for mægling. Et tilvalg af direktivet vil derfor kunne få den betydning, at danske borgere eller virksomheder, der er involveret i tvister på det civil- og handelsretlige område med

udenlandske borgere eller virksomheder, i videre omfang vil blive tilskyndet til at forsøge først at bilægge tvisten gennem mægling.

Mæglede løsninger vil ofte være både hurtigere og billigere end almindelige retssager.

I Danmark vil direktivet navnlig få den betydning, at der sikres større fortrolighed omkring retsmægling og udenretlig mægling i grænseoverskridende tvister derved, at mægleren som udgangspunkt ikke er tvunget til at afgive vidneforklaring i en eventuel senere retssag. Retsplejelovens regler om vidneudelukkelse indeholder alene regler om, at retsmæglere ikke har pligt til at afgive vidneforklaring, jf. retsplejelovens § 170. Der er ikke tilsvarende regler for mæglere ved udenretlig mægling. Direktivets regler om mæglingens fortrolige karakter kan bevirke, at parterne er mere forhandlingsvillige og kompromissøgende i mæglingssituationen. Endvidere vil direktivet kunne betyde, at udenretlige mæglingsaftaler skal kunne danne grundlag for fuldbyrdelse i videre omfang end i dag.

Det skal dog bemærkes, at en række praktiske forhold, f.eks. sprogbarrierer, geografiske afstande mv. kan begrænse effekten af direktivet. Henset til, at direktivet kun indeholder generelle standarder vedrørende mægling, er det endvidere usikkert, om tilvalg af direktivet i sig selv vil føre til, at mægling vil blive anvendt i videre omfang end i dag i grænseoverskridende tvister. Det skal desuden holdes in mente, at direktivet kun vil få betydning for tvister, hvor alternativet er anlæggelse af en civil retssag.

5. Økonomiske og administrative konsekvenser

En gennemførelse af mæglingdirektivet vurderes ikke at have økonomiske konsekvenser for det offentlige af betydning.